

Kerry Wilkinson

De tapes

Vertaald door Saskia Peeters

DE FONTEIN

DINSDAG

De cassettespeler komt onder een roestige motorzaag tevoorschijn. Dankzij mijn vaders onvermogen om dingen weg te gooien ligt de garage vol met van alles en nog wat, van gebruikt schuurpapier – ook wel ‘papier’ genoemd – tot een oude koektrommel gevuld met gloeilampen die hij heeft gelabeld als ‘kapot’. Geen wonder dat hij zijn auto altijd op de oprit liet staan; de garage ligt vol rotzooi.

Afgezien van de cassettespeler.

Hij is ongeveer zo groot als een Kindle, of een mini-iPad, maar dikker en veel zwaarder. Er zit een ingebouwde luidspreker in, en de lompe knoppen en de manier waarop de klep met een stevige *tok* openschiet hebben iets heerlijk deugdelijks en retro. Na Siri, Alexa en alle touchscreens voelt het verrassend om ergens echt op te kunnen drukken.

Een schoenendoos met een label ‘kabels’ ligt eronder, en als ik het deksel openmaak vind ik een wirwar van snoeren die in elkaar verstrikt zitten. Ik zie de gebruikelijke scartkabels die pap heeft bewaard, waarschijnlijk voor het geval ze ooit weer in de mode zouden komen, maar ook het korte zwarte snoer voor de cassettespeler.

Voor zijn dood heeft hij me, bij een van zijn jaarlijkse opruimrondes waarbij hij eigenlijk nooit iets opruimde, eens een oude telefoon met draaischijf gegeven. Mijn dochter is zeventien, een kind van de jaren nul, dat nooit een wereld heeft gekend die niet draadloos was. Toen ik haar thuis de telefoon liet zien, staarde ze ernaar, van haar stuk gebracht door het stokoude stuk techniek waarvan ze geen idee had hoe het werkte.

Dit moet ze dus echt zien.

De cassettespeler gaat op het erg kleine stapeltje ‘houden’, en dan rommel ik verder.

Het gaat wel even duren voor ik mijn vaders huis heb leegge-ruimd; misschien is het zelfs verstandig om een bulldozer te laten komen. Mijn vader was veel dingen, en dwangmatige hoarder was er daar zeker een van.

God verhoede dat hij iets zou weggooien.

Na nog wat minuten sorteren en weggooien stuit ik op een doos waarop in vervaagde letters ‘Ange’ staat geschreven. Ik heb hem al bijna in de vuilnisbak gegooid als de naam tot me doordringt.

Angela was de naam van mijn moeder.

Was...

De doos heeft het stoffige uiterlijk van iets wat al heel lang niet meer van zijn plaats is geweest. Ik verwacht dat er oude foto’s in zullen zitten, maar de inhoud blijkt een nog veel grotere schat: een oude bedrade microfoon met het snoer eromheen gewikkeld en, daaronder, twee lange rijen cassettebandjes.

Ik tuimel terug in de tijd en zit weer op de vloer van mijn slaapkamer, met een tape in de stereo terwijl ik *play* en *record* op exact het juiste moment probeer in te drukken om de stem van de dj niet bij de liedjes die ik van de radio opneem te krijgen. Er was een tijd dat ik mijn zelfgemaakte mixtapes in mijn goedkope Argos-walkman afspeelde als ik naar school liep. Nu ik naar de keurige stapel tapes kijk voelt het zo dichtbij, ook al is het dertig jaar geleden.

Eerst denk ik dat enkele van mijn oude tapes het hebben overleefd, maar op alle doosjes staat een net handschrift.

Mijn moeders handschrift.

Voor de tweede keer word ik naar het verleden terug geslingerd. Het is lang geleden dat ik zulke keurige blokletters heb gezien. Ma had me eens verteld dat ze op school een handschriftwedstrijd had gewonnen, en toen ik acht of negen was wilde ik dolgraag net zo mooi kunnen schrijven als zij. Het is onmogelijk om de roep van het verleden niet te horen.

Ik kies een cassette uit het midden van de rij, gemarkeerd met een simpel 'september 1987'.

De tape die erin zit is doorzichtig bruin, met 'C-90' op een dun etiket dat een beetje loslaat van het plastic. Ik stop het bandje in de speler en druk het deksel met een aangename *klik* dicht. Er zit een stopcontact verborgen achter iets wat eruitziet als een oude grasmaaier, waar ik de stekker in stop voordat ik op play druk.

Na een korte stilte volgt een *dunk* van een microfoon, het zachte schrapen van een keel en dan nog meer stilte.

Ik realiseer me dat ik mijn eigen hart tekeer hoor gaan in mijn borst. Zodra een vrouwenstem '*hallo...*' zegt, trekt een rilling door mijn ruggengraat en kijk ik instinctief over mijn schouder omdat het ineens voelt alsof ik niet meer alleen ben.

Dat ben ik wel, maar toch ook niet.

Ik word vergezeld door een stem die ik al dertien jaar niet meer heb gehoord.

'Het is vandaag zaterdag en we zijn al een week in Hollicombe Bay. De caravan is best klein, maar ik ben alleen met Bruce en Eve. Bruce heeft vriendschap gesloten met het stel hiernaast, vooral omdat hij iemand heeft gevonden die ook urenlang over motorfietsen kan praten. Ik maak met Eve wandelingen over de camping. Ze heeft gisteren voor het eerst kennisgemaakt met een puppy. Ik dacht dat ze nog een beetje te jong was, maar...'

Ik stop de tape omdat het te veel is. Ik moet in september 1987 net twee zijn geweest. Horen vertellen over wandelingen op een camping en het zien van mijn eerste puppy...

De laatste keer dat ik mijn moeder heb horen praten is meer dan tien jaar geleden. Als iemand het me had gevraagd, denk ik niet dat ik haar stem had kunnen beschrijven, en toch voelt hij nu zo vertrouwd. Iets jeugdiger dan ik me hem herinner, en misschien ook iets hoger, maar het is honderd procent zeker mam.

Ze klinkt zo jong.

Er zit een brok in mijn keel, die verdwijnt als ik de tape uit de speler haal. Ik doe hem terug in het hoesje, en dan in de doos, waarin er nog zoveel meer zitten.

Pas nu doemen er vage herinneringen bij me op van mam met een cassettespeler en een microfoon aan de eettafel. Ik was vergeten dat ze een tijdlang haar gedachten had opgenomen, als een soort dagboek. Net als ieder kind ga je ervan uit dat je vader en moeder normaal zijn en alle andere mensen raar. Pas nu realiseer ik me dat de meeste volwassenen er niet voor gaan zitten om zichzelf op te nemen.

Volgens mij kan ik me zelfs de camping nog herinneren; niet van het jaar dat op de tape staat, maar we gingen er tot de vroege jaren negentig elk jaar in augustus naartoe. Ik heb een duidelijke herinnering van toen ik zes of zeven was, en klaagde dat mijn moeder me tijdens een van die vakanties mee een heuvel op sleurde, of om een meer heen. Ze ging er altijd graag op uit, terwijl pap liever in zijn eentje de krant zat te lezen.

Paps garage moet nog steeds worden opgeruimd, maar de doos met tapes heeft me zo goed als verlamd. Ze hebben bijna allemaal identieke hoesjes, met de maand en het jaartal erop. Alles ligt door elkaar heen, maar er zijn er een aantal uit de vroege jaren tachtig, voordat ik er was, en er zijn er een stuk of zes uit de jaren negentig. Zelfs toen de wereld overstapte op cd's nam mijn moeder blijkbaar nog steeds de vroegste podcasts op voor een publiek dat enkel uit haarzelf bestond. Ik vraag me af of ze de opnames ooit heeft teruggeluisterd, of dat het alleen maar een manier was om de gedachten uit haar hoofd te krijgen.

Ik doe bijna het deksel terug op de doos. Dit is iets voor een andere keer.

Bijna.

Want helemaal op de bodem ligt een cassette zonder maand en jaartal. In plaats daarvan staat er één woord op.

EVE

Mijn naam in mijn moeders handschrift. Er gaat nog een rilling door me heen, en voordat ik het weet zit de cassette in de speler. Ik hoor weer die zachte *dunk* als de microfoon wordt opgepakt, en dan:

'Dit is mijn tweede poging. Mijn naam is Angela en ik ben vermoord...'

...

...

Nou ja, ik denk dat ik vermoord zal worden.

...

...

Ik weet het niet. Het is gewoon... ik geloof niet dat ik een goed mens ben. Ik heb iets gedaan. Ik heb heel veel gedaan...'

Er klinkt gekraak en dan een klik waarvan ik ineenkrimp, en dan gaat de stem ergens anders verder. Het is mam weer, maar haar stem klinkt jonger, vrolijker.

'Kun je tot drie tellen, Eve? We beginnen bij een, ja? Een...'

Ik luister hoe ik mijn moeder in een ver verleden nazeg – *een-twee-drie* – en dan hoe ze me knap noemt. Ze zegt dat ik later vast astronaut of hersenchirurg zal worden, maar ik ben nog verlamd door dat eerste deel. Ik leg een vinger op de stopknop, klaar om terug te spoelen en het opnieuw te beluisteren, maar dan klinkt er weer gekraak en een klik.

'...als Eve nu luistert, wil ik je alleen laten weten dat het me spijt. Als ze zeggen dat ik vermist ben, geloof ze dan niet. Ik ben vermoord – en ik wil dat je weet dat ik van je hou.'

Ik zit te rillen, terwijl het een warme dag is. Als ik de tape stop en op terugspoelen druk, begint het apparaat te jengelen. Het mechanisme draait tot er een harde klik klinkt als het begin van de cassette is bereikt.

Na de tweede keer luisteren, begrijp ik het iets beter, maar nog lang niet helemaal. Mam moet me hebben opgenomen toen ik klein was. Ik hoor mijn babbelende, levendige stem terwijl ze me probeert te leren tellen. Ik moet toen twee of drie zijn geweest. Alleen heeft ze op een bepaald punt geprobeerd iets over ons lesje heen op te nemen. Die poging is daar maar voor een deel in geslaagd, misschien door de kwaliteit van de tape of een of andere technische reden die ik niet begrijp. De tijdlijnen zijn in elkaar overgevloeid, of zo.

Maar dat is natuurlijk niet alles.

'Ik denk dat ik vermoord zal worden... Ik geloof niet dat ik een goed mens ben. Ik heb iets gedaan. Ik heb heel veel gedaan... Als ze zeggen dat ik vermist ben, geloof ze dan niet. Ik ben vermoord.'

Ze is dertien jaar geleden verdwenen. Maar... is ze écht vermoord? Voorspelde ze de toekomst? Wanneer heeft ze dit opgenomen?

En wat bedoelt ze als ze zegt dat ze iets heeft gedaan?

Ik luister een derde keer hoe mams stem zich vermengt met die van mij als peuter. Het is zo lang geleden dat cassettes deel uitmaakten van mijn leven dat ik niet goed meer weet hoe ze werken. Er was wel iets waardoor je soms kon horen wat er op de andere kant stond als de tape beschadigd was geraakt.

‘...ik wil dat je weet dat ik van je hou.’

Ik weet dat ik me met andere dingen moet bezighouden, maar ik spoel de tape een paar seconden terug en druk dan op play om het nog eens te horen, en dan nog eens. Vijf keer achter elkaar. Tien keer.

Het is zo lang geleden dat ik haar stem heb gehoord.

Instinctief wil ik mijn vader naar de cassette vragen. Vragen of mam is vermoord of vermist, waarom ze niet gelooft dat ze een goed mens is. Geloofde ze dat echt?

Ik wist wel altijd dat ze... anders was.

Ik wil mijn vader ernaar vragen. Maar meteen als ik het denk, herinner ik me dat hij er niet meer is om antwoord te geven.

Het is nog niet helemaal tot me doorgedrongen. Pap en ik spraken elkaar een paar keer per week, en hij was er altijd voor me als er klusjes moesten worden gedaan. Als ik schappen in de logeerkamer wilde, hing mijn vader ze op.

‘...ik wil dat je weet dat ik van je hou.’

Ik probeer me de laatste keer te herinneren dat mam dat daadwerkelijk tegen me heeft gezegd, maar er komt niets.

Als ik het eerste deel terugspoel en opnieuw beluister, vraag ik me af of mijn vader hier ooit naar heeft geluisterd. Waarschijnlijk heeft hij de doos gewoon bij de andere spullen neergezet die hij niet zou weggoeien.

Er staat geen jaartal op de tape, maar er is een duidelijk verschil in mams stem tijdens de twee tijdlijnen. Toen ik een peuter was, zal ze begin tot halverwege de twintig zijn geweest, al kan ik het van de tweede niet echt zeggen. Ik hoor een lichte heesheid, en haar toon is absoluut voller. Als het is opgenomen rond de tijd dat ze verdween, zal ze tegen de vijftig zijn geweest.

‘...ik wil dat je weet dat ik van je hou.’

Ik voel een stekende pijn in mijn zij die er net nog niet was. Ik spoel nog eens terug om te luisteren, in de wetenschap dat ik verder moet gaan met datgene waarvoor ik hier ben. Er is niemand die ik hierover iets kan vragen, dus wat moet ik ermee doen?

Maar voordat ik op play kan drukken, begint mijn telefoon te rinkelen. ‘Faith’ staat er op het scherm. Ik hang bijna per ongeluk op, want mijn dochter belt *nóóit*. Ik mag van geluk spreken als ze mijn appjes beantwoordt.

‘Hallo?’ zeg ik, ergens in de verwachting dat het iemand anders is.

‘Mam?’ Er zit een bezorgde trilling in haar stem.

‘Ik ben er.’

‘Kun je komen? Ik heb je nodig.’

Ik kan me de laatste keer dat mijn dochter zei dat ze me nodig had niet herinneren, als ze het al ooit heeft gezegd. Ik vergeet bijna de garage op slot te doen als ik naar buiten storm, realiseer me dan dat ik mijn autosleutels nog binnen heb liggen en hol terug om ze te pakken.

Faith zei dat ze bij haar vriendin Shannon was. Ze wilde er nog iets aan toevoegen toen een gedempte stem iets tegen haar zei. Ze zei dat ze moest ophangen, en dat was dat. Klik. *Ik heb je nodig.*

De stad trekt in een waas aan me voorbij, behalve de verkeerslichten, die allemaal op rood lijken te staan. Gebouwen maken al snel plaats voor platteland, met de smalle, afbrokkelende wegen, hoge hagen en uitgestrekte velden. De huizen staan niet langer in rijen, maar worden van elkaar gescheiden door grote erven en omgeploegde weiden. Ik rij op de automatische piloot. Gedachten aan paps garage en mams stem maken plaats voor de zorg dat Faith me zo hard nodig heeft dat ze er daadwerkelijk om heeft gevraagd.

En ze heeft mij gebeld, niet haar vader. Een piepklein deel van mij is daar misschien blij om.

Ik blijf proberen mijn dochter vanuit de auto terug te bellen, maar ze neemt niet op.

Nieuwe vrees overvalt me als ik een bocht om ga en twee politieauto's half in de berm zie staan. Ik parkeer achter een ervan en tuimel zowat de auto uit voordat ik naar de poort van Shannons huis loop. Een geüniformeerde agent houdt de wacht voor een bord waarop staat: COLLINS FARM. Als hij me ziet, steekt hij een arm uit om me de doorgang te versperren.

'U kunt hier niet langs,' zegt hij.

Ik wijs naar het huis achter hem. ‘Mijn dochter is daarbinnen. Ze heeft me gebeld.’

Hij trekt zonder iets te zeggen een wenkbrauw op, lijkt niet overtuigd.

‘Wat is er aan de hand?’ vervolg ik.

Hij kauwt even op de binnenkant van zijn wang en maakt dan een portofoon los van zijn koppel. Voordat hij de kans krijgt nog meer te doen, klinkt er een scherp ‘Mama!’ vanachter hem. Faith komt de voordeur uit lopen, met Shannon naast haar.

Goddank.

De twee tienermeiden gebaren dat ik moet komen en nadat de agent van hen naar mij heeft gekeken, zucht hij in zichzelf en maakt het hek open.

Ik tref mijn dochter halverwege het pad. Mijn eerste impuls is om haar een stevige knuffel te geven, maar daar houdt ze niet van.

‘We hebben een wapen gevonden!’ meldt Shannon opgewonden, er blijkbaar op gebrand deze informatie met alles en iedereen te delen.

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik, terwijl ik mijn dochter aankijk.

‘We hebben een wapen gevonden,’ herhaalt Faith, alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Ze wijst langs het huis, naar de tuin en het bos erachter. Het is me niet helemaal duidelijk waarom ze me dat niet aan de telefoon heeft verteld, maar ze klinkt nu wel een stuk rustiger. De vijftwintig minuten die het me heeft gekost om hier te komen hebben de zaken blijkbaar veranderd.

‘Het was een écht vuurwapen,’ voegt Faith eraan toe.

‘Een pistool, of –’

‘Ik denk het. Een vuurwapen. Ik weet niet precies hoe het heet.’

De meisjes draaien zich om en willen dat ik hen volg, om het grote huis heen. Dit was ooit een boerderij. Er staat een oude koeienstal die nooit is afgebroken, en het hoofdgebouw is groot genoeg voor een complete familie van drie of vier generaties.

De zomerwarmte voelt prikkelend als ik mijn dochter en haar

vriendin achternaloop naar het verdorde grasveld achter het huis. Achter op het erf staat een grote schuur, en daarachter bomen, vol in het blad in deze tijd van het jaar. Er staat geen hek tussen het land en het bos.

Er woont hier bijna niemand; het volgende huis staat bijna een kilometer verderop. Een politieagent hangt bij de bosrand rond, tikt iets op zijn telefoon, en merkt ons niet op als we bij een terrasverwarmer blijven staan. ‘We waren in het bos,’ zegt Faith. Het trillerige is helemaal uit haar stem verdwenen.

‘We hoorden een of ander geluid,’ vult Shannon aan. ‘Ik dacht dat het een eekhoorn was.’

‘Ik dacht een vogel,’ zegt Faith terwijl ze door elkaar heen praten. Ze stralen een soort frivole opwinding uit, iets wat ik tegenwoordig nog maar weinig bij mijn dochter zie.

‘Zag jij het als eerste?’ vraagt Faith.

‘Ik dacht dat jij het was.’

‘We hebben het eigenlijk samen gevonden,’ gaat mijn dochter verder. ‘We keken waar de eekhoorn zat, of vogel, en toen lag er een wapen op de grond. Niet eens verborgen of zo. Het lag er gewoon.’

‘Wat hebben jullie ermee gedaan?’ vraag ik.

De twee tieners kijken elkaar aan, alsof ze het zich proberen te herinneren. Ik weet dat het komt doordat ik haar moeder ben, maar soms lijkt Faith zo jong. Niet het meisje dat nog maar een dik jaar is verwijderd van haar eindexamen en de eerste stappen in de grote wijde wereld, maar dat onzekere meisje dat zich tot haar twaalfde verzette tegen een autostoelverhoger. Nu is ze weer dat kleine meisje, met een verbijsterde blik op haar gezicht, en misschien ook een klein spoortje angst.

‘Heb jij het opgeraapt?’ vraagt Faith.

‘Nee, jij zei dat we de politie moesten bellen, voor als er vingerafdrukken op zaten.’

Faith knikt, maar lijkt er niet helemaal zeker van te zijn. Het kan niet langer dan een uur geleden zijn geweest.

'Ik denk dat ik vermoord zal worden...'

De tape en zijn inhoud waren uit mijn gedachten verdwenen toen ik de stad door racete naar mijn dochter, maar nu ik me dit pistool inbeeld klinkt mijn moeders stem weer in mijn hoofd. Als ze dacht dat ze zou worden vermoord, bedoelde ze dan dat ze zou worden doodgeschoten? Hoe kon ze dat van tevoren weten? Was ze bang?

'Mam?' Ik knipper met mijn ogen als ik me realiseer dat Faith tegen me praat. 'Gaat het wel?' vraagt ze.

'Sorry, ik was met mijn gedachten ergens anders.'

De twee wisselen zwijgend een zijdelingse blik, maar ik weet wat die betekent. Ik ben ook ooit zeventien geweest, en dan heerst de aanname dat iedereen van boven de dertig seniel is en op het punt staat te worden afgevoerd naar een bejaardentehuis.

'Je hoort hier eigenlijk nooit iets over vuurwapens,' voeg ik er snel aan toe, in een poging te bewijzen dat ik ze nog allemaal op een rijtje heb.

'Behalve die keer bij de bioscoop,' zegt Faith.

Ik knik, weet niet wat ik er nog aan kan toevoegen, want dat was de enige keer dat er in mijn directe omgeving is geschoten. Het is niet zo dat ik het was vergeten, eerder dat ik er niet te veel aan probeer te denken.

De politieagent aan de bosrand kijkt op van zijn telefoon en knijpt zijn ogen tot spleetjes; hij vraagt zich vast af wie ik ben. Voordat hij iets kan zeggen of kan protesteren gaat de achterdeur open en komt Shannons moeder naar buiten. Nicola veegt haar handen af aan haar spijkerbroek en knikt in de richting van de poort voor het huis. 'Ik wist niet of ze je erdoor zouden laten,' zegt ze. 'Ik wilde net met die politieman gaan praten, maar je bent er al.'

Voordat ik kan antwoorden, gaat Faith ervandoor, met Shannon in haar kielzog. 'We moeten nog iets doen,' zegt Faith, ongevraagd, voordat ze naar binnen verdwijnen.

Nicola knikt ook in de richting van het huis, nodigt me zwi-
gend uit om binnen te komen, en dan staan we aan twee kanten
van de keuken. Daar staat een groot AGA-fornuis, en kasten met
van die dikke, houten deuren die in catalogi worden omschreven
als rustiek. Nicola's huis, maar vooral de keuken, straalt een soort
landelijke elegantie uit. Er klinken voetstappen door het plafond
boven ons, en dan is het stil en kijken Nicola en ik door het raam
naar de politieagent. Hij loopt in een kringetje, nog steeds aan de
bosrand, en praat in zijn telefoon of een portofoon.

'Is Faith in orde?' vraagt Nicola.

'Volgens mij wel, al kan ik me niet herinneren wanneer ze me
voor het laatst heeft gebeld.'

Daarop volgt een kort knikje. 'De meiden waren een beetje in
paniek toen ze binnenkwamen. Ze praatten door elkaar heen, pro-
beerden me te vertellen dat ze een wapen hadden gevonden. Ik
dacht dat het een vreemde grap was, misschien een vergissing.
Zoiets. Ze namen me mee het bos in, en daar lag een vuurwapen
op de grond. Ik geloof dat het Faith was die zei dat we de politie
moesten bellen.'

Daar denk ik even over na, trots dat mijn dochter die tegen-
woordigheid van geest had. Als ik weer opkijk, zie ik de politie-
agent met doelbewuste stappen naar het huis lopen. Nicola ziet
hem ook en maakt de achterdeur open. Ze blijft in de deuropening
staan tot hij twee passen bij haar vandaan stilhoudt.

'Het team heeft het wapen,' zegt hij, terwijl hij met zijn duim
over zijn schouder wijst. 'Ze komen er zo aan.'

'Is het echt?' vraagt Nicola. 'Ik dacht dat het misschien een
luchtbuks kon zijn, of iets dergelijks.'

'Het ziet er wel echt uit. Ze zullen het wel gaan testen. U hebt er
in elk geval goed aan gedaan om te bellen. Heeft iemand van ons
u al om meer informatie gevraagd?'

'Niet echt.'

Hij rolt bijna met zijn ogen. Het geeft aan dat de agent gewend

is om te werken met mensen die hij als idioten beschouwt. 'Is het wapen van u?' vraagt hij aan Nicola.

'Nee. Ik zou niet weten hoe ik aan een wapen moet komen, als ik er al een zou willen hebben.'

'Hebt u het ooit eerder gezien?'

'Nee.'

Hij wijst met zijn duim in de richting van het bos. 'Is dat uw grond?'

Nicola denkt even na. 'Ik weet eigenlijk niet wie de eigenaar is. Misschien de gemeente. Er lopen soms mensen met honden die per ongeluk in onze tuin terechtkomen. Ik kan er waarschijnlijk wel achter komen... de akte moet hier ergens liggen.'

De agent schudt zijn hoofd. 'Het doet er misschien niet toe. Hoe dan ook hebt u er goed aan gedaan om het alarmnummer te bellen. We nemen het wapen mee en iemand zal contact met u opnemen als we verder nog vragen hebben.' Hij wacht even en voegt er dan aan toe: 'Het ziet eruit alsof het is opgegraven.'

Nicola blaast haar adem uit. 'Er zitten hier vossen...'

De agent knikt, draait zich dan om en loopt terug naar het bos, ons in de keuken achterlatend. We blijven even verdwaasd staan, en dan gebaart Nicola naar boven.

'Wil je thee? Ik denk dat ze nog wel even boven blijven.'

Er zit iets onuitgesproken in het feit dat de meisjes zich stilhouden. Ik dacht dat Faith haar spullen ging pakken zodat we naar huis konden. Maar misschien was mijn aanwezigheid alleen gewenst voor die paar minuten van onzekerheid. Nu de politie er is, ben ik niet langer nodig.

Faith en Shannon volgen dezelfde dramaopleiding en zijn al van kleins af aan vriendinnen. Ze zijn er altijd al goed in geweest om zich uren in een van hun slaapkamers op te houden.

Hoe dan ook ben ik er nu toch, dus ik zeg tegen Nicola dat ik wel thee wil en ga aan de keukentafel zitten.

Dit is iets wat zo nu en dan gebeurt, al is het wel de eerste keer

dat er buiten een stel politieagenten rondloopt. Nicola zet de waterkoker aan en leunt dan tegen het aanrecht, met haar blik op het raam.

‘Hoe is een vuurwapen in het bos terechtgekomen?’ vraag ik, terwijl ik me realiseer dat het een retorische vraag is.

Nicola blijft naar buiten kijken. ‘Geen idee.’

Ik kijk hoe Nicola uit het raam staart, naar wat er daarbuiten gaande is. Er verstrijken meerdere seconden.

‘Hoe gaan de plannen voor vrijdag?’ vraagt ze, en ik besef dat ik weer heb zitten dagdromen. Het duurt even voor ik me herinner waar ze op doelt.

‘Volgens mij wel goed,’ antwoord ik, al weet ik dat ik niet overtuigd klink. ‘Ik heb nooit eerder een uitvaart geregeld.’

‘Ma en pa zeggen allebei dat ze gaan,’ zegt Nicola. ‘Ik heb de ochtend vrij genomen, dus ik zal er ook zijn.’ Ik knik, weet niet goed wat ik moet zeggen. ‘Ma heeft pa aan de salades gekregen,’ gaat Nicola verder. ‘Ze vindt het tijd dat hij eens voor zichzelf gaat zorgen.’

Ze lacht en ik weet dat ze het goed bedoelt, maar ik kan het niet opbrengen om mee te doen. Pap was halverwege de zeventig en was nooit iemand die oud wilde worden om het oud worden. Hij hield van zijn opgebakken maaltjes, dagen voor de tv, en waarschijnlijk ook van de algehele knorrigheid die hij zichzelf vanaf een bepaalde leeftijd toestond. Hij heeft vorig jaar een hartaanval gehad en toen hij weer thuis was, kreeg ik het idee dat hij niet onverdeeld blij was dat hij het had overleefd.

Toen de politie uiteindelijk voor mijn deur stond, was er al een dreigende onontkoombaarheid dat ik hem zou kwijtraken, al gebeurde het op de een of andere manier toch te snel.

‘Ik ben zijn huis aan het opruimen,’ zeg ik.

‘Hoe is dat?’

‘Een puinhoop. Ik geloof niet dat pap ooit iets heeft weggegooid.’

‘Ik denk dat ik vermoord zal worden...’

Ik zit weer in paps garage naar de tape te luisteren. Waarom dacht mijn moeder dat, en nam ze het ook nog op? Wannéer heeft ze het opgenomen? Mijn naam stond op het hoesje, dus was het voor mij bedoeld? Maar waarom heeft het dan zo lang in een doos gezeten?

Zoveel vragen.

‘Ik denk de laatste tijd veel aan mijn moeder,’ zeg ik, uit het niets, terwijl ‘de laatste tijd’ eigenlijk alleen het afgelopen uur is. Nicola staat nog voor het raam, maar draait zich om zodat ze me kan aankijken.

‘Vanwege je vader...?’

Ik knik. Op zich is het waar. De reden waarom ik aan mam denk, is dat ik zijn garage aan het opruimen was. Ineens geef ik toe aan de drang en pak mijn telefoon. Ik sta mezelf maar zelden toe om helemaal omlaag te scrollen in mijn berichten, waar mams laatste sms’je nog steeds staat, digitaal in de tijd gegreift. Toen ik een nieuwe telefoon kreeg, heb ik de oude pas uitgeschakeld toen ik er zeker van was dat hij was overgezet.

Ik heb hem nu nog steeds.

Kom je zondag eten? Het lamsvlees
is in de aanbieding bij Asda

Ik lees haar woorden opnieuw, zoals ik al honderden keren heb gedaan. Sinds ik het huis uit was, ging ik ongeveer eens per maand op zondag bij mijn ouders lunchen. Nicola vraagt of het goed met me gaat, dus ik geef haar de telefoon zodat ze het berichtje kan lezen. Ze laat haar blik over het scherm gaan en knikt, voordat ze hem teruggeeft.

‘Ma stuurt me nog steeds berichtjes als ze bij Waitrose iets in de aanbieding ziet. Ik denk dat ze de AGA mist.’

Ik kijk naar de oven en probeer niet te zuchten.

‘Ze heeft het op een dinsdag gestuurd,’ zeg ik. ‘De volgende dag was ze verdwenen.’

Op een bepaald moment geloofde ik niet langer dat ze terug zou komen.

Dit weet Nicola natuurlijk al. Faith was pas vier toen haar oma verdween, en ze was toen nog niet bevriend met Shannon. Ik heb Nicola in de jaren daarna verteld wat er is gebeurd.

‘Wil je... eh... erover praten?’

Er zit een geïmpliceerde, mogelijk onbedoelde weerstand in haar stem. Nicola wil dit gesprek niet voeren, terwijl ik overweeg om haar over de tape te vertellen.

Alleen wil ik er nog een keer naar luisteren voordat ik iemand anders om een mening vraag. Bovendien voelt het intiem om mijn moeders stem na al die tijd weer te horen; het is niet iets waarover ik al kan praten.

Nicola wordt half afgeleid door wat er aan de andere kant van het raam gebeurt. Ik neem het haar niet kwalijk dat ze haar telefoon van het aanrecht pakt, op het scherm kijkt en hem dan weer neerlegt. ‘Gaan we morgen nog lunchen?’ vraagt ze.

We spreken gewoonlijk één keer per week af om in mijn werk-pauze te lunchen en bij te kletsen. Ik heb vorige week overgeslagen omdat pap toen net dood was.

‘Ik denk het,’ antwoord ik, lichtelijk verbaasd over de verandering van onderwerp. ‘Waar wil je afspreken?’

Ze vangt heel even mijn blik, en ik weet wat er komt. ‘Is het goed als ma meegaat? Ze zegt dat ze wil betalen.’

Ik weet dat Nicola al tegen haar heeft gezegd dat het goed is, maar ze moet bevestiging hebben. ‘Ze dacht dat pa na zijn pensioen meer tijd met haar zou doorbrengen, maar hij gaat bijna elke dag golfen. Volgens haar is hij nog minder thuis dan eerst.’

Ik wil nee zeggen, maar dat kan natuurlijk niet.

‘Nou ja, als zij betaalt...’ antwoord ik met een lachje, alsof alles in orde is. Ze heeft dit eerder gedaan, en iedereen die Nicola’s

moeder kent staat niet te springen om een tweede keer met haar te gaan lunchen.

Nicola pakt haar telefoon weer op, kijkt naar het scherm, zucht en leg hem weer neer.

‘Is alles in orde?’ vraag ik, al weet ik het antwoord daarop waarschijnlijk ook al.

‘Ethan stuurt gewoonlijk een berichtje als hij klaar is met een cliënt,’ zegt ze, met een ondertoon die verklaart waarom ze zo afgeleid is. Ze vangt mijn blik weer, en het zijn niet de politieagenten achter haar huis die haar dwarszitten, net zomin als mijn vaders dood.

Haar man is personal trainer, naast zijn werk bij een sport-school in de stad, en hij komt bij mensen thuis voor privésessies. Nicola doet daar altijd een beetje ongemakkelijk over.

Ze slaakt een theatrale zucht en werpt een blik op de klok aan de muur.

Ik denk dat dit het soort vriendschap is dat Nicola en ik hebben. We willen allebei over onze eigen problemen praten, maar luisteren niet naar de ander. Net als mam en ik, eigenlijk. Ze vroeg of ik zondag langs wilde komen... en ik heb niet eens geantwoord.

‘...ik wil dat je weet dat ik van je hou.’

Als ik terugkom, voelt mijn vaders huis anders. Er is niemand binnen geweest, maar de muren fluisteren flarden van gesprekken en voorbije gebeurtenissen. Daar is de hal waar paps gitaar in de hoek staat. Die had hij in een opwelling voor dertig pond gekocht op een rommelmarkt, vanuit het verbluffende zelfvertrouwen dat hij zichzelf wel kon leren spelen. Toen dat vertrouwen diezelfde dag nog wankelde, werd het instrument afgedankt, om nooit meer te worden aangeraakt.

Op het aanrecht in de keuken staat nog steeds de tweedelige olijfolieset die ik hem twee jaar geleden met Kerstmis heb gegeven, ongeopend en ongebruikt stof te vangen. Dat was in een tijd dat pap verkondigde dat hij in het nieuwe jaar gezonder wilde gaan koken; een bevestiging die 1 januari niet eens heeft gehaald. Daar staat het goedkope broodrooster waar hij eindeloos over kon klagen, maar dat hij niet wilde weggooien, ook al had hij er minder dan een tientje voor betaald. De enorme bus walgelijke instantkoffie die volgens hem niet te onderscheiden was van wat je in de winkel kocht.

Tot het einde toe een koppige man, die zijn eigen regels volgde.

Het is de bedoeling dat ik dit allemaal opruim en ik ben nog niet eens echt begonnen, ook al is hij al meer dan een week dood. Het oude broodrooster had twee pogingen nodig om brood bruin te krijgen, maar het heeft iets waardoor het echt bij mijn vader hoorde.

Misschien ben ik hier wel de hoarder.

Ik gebruik de vreselijke instant poederkoffie om iets te drinken voor mezelf te maken, in de wetenschap dat het te laat is voor ca-

feine en ik er later spijt van zal krijgen. Voordat ik naar paps huis terugreed, heb ik Faith en Shannon afgezet bij een andere vriendin – waardoor ik ook weer aan mam moest denken. Ze klaagde altijd dat ik haar gebruikte als gratis taxidienst, wat waarschijnlijk bewijst dat je alles terugkrijgt, want nu doe ik hetzelfde voor mijn eigen kind.

De aanvankelijke zorgen die Faith over het gevonden wapen had, waren verdwenen op het moment dat ik haar afzette; ze hadden plaatsgemaakt voor toenemende opwindning over een buitenlandreis die haar hele dramaklas over een paar weken gaat maken.

De koffie in mijn vaders keuken is bitter, maar ik drink hem toch op terwijl ik aan hem denk en inwendig grinnik dat hij deze rotzooi dronk om zijn punt te maken aan niemand anders dan zichzelf.

Zou pap ooit naar de tapes van mam hebben geluisterd? De doos staat nog steeds in de garage, onder een dikke laag stof die erop kan wijzen dat hij daar lange tijd onaangeroerd heeft gestaan. Ik probeer me te herinneren wat hij allemaal heeft gezegd toen mam verdween, maar ik was waarschijnlijk te veel met mezelf bezig om er iets van te hebben meegekregen.

‘Als ze zeggen dat ik vermist ben, geloof ze dan niet. Ik ben vermoord – en ik wil dat je weet dat ik van je hou.’

Ik loop weer naar de garage en luister naar dat deel van de tape. Dan spoel ik hem terug en luister ik nog vijf keer. Een deel van me zou willen dat ik de doos met cassettes nooit had gevonden. Nu allebei mijn ouders er niet meer zijn, is er niemand die ik nog om een verklaring kan vragen.

Deze keer laat ik de tape doorlopen als de stem van mijn moeder met een klik van de microfoon wordt afgeknapt en dan verdergaat met mij als peuter. Ineens realiseer ik me dat de reden waarom mijn naam op het hoesje staat niet is omdat mam een boodschap

voor me heeft achtergelaten, maar omdat er een oude opname van mijn stem op de tape stond. Deze tape is waarschijnlijk bijna veertig jaar opgeborgen geweest. Ik vraag me af of het de bedoeling was dat ik hem ooit als cadeau zou krijgen, of dat mam er af en toe naar kon luisteren om oude tijden te herbeleven.

Of misschien was hij gewoon vergeten?

Ik kan het niemand vragen.

Terwijl ik me als peuter door het alfabet heen worstel, doorzoek ik de rest van de doos. Hij is zo groot dat er ooit regenlaarzen in kunnen hebben gezeten. De tapes liggen in keurige rijen opgestapeld. Ik begin de cassettes eruit te halen en op volgorde te leggen. Die van september in de caravan lijkt het oudst te zijn. Er zijn tapes uit november en december 1987, en vier uit het daaropvolgende jaar.

Terwijl ik bezig ben, valt mijn oog ineens op iets glimmends op de bodem van de doos. Het lag onder de tapes en verdwijnt bijna in een klein gaatje in de hoek.

Ik houd de ketting in mijn hand en laat hem door mijn vingers gaan. Hij is van dat goedkope witgoud dat je per postorder kon kopen, of bij van die winkeltjes waar je in de jaren negentig in de stad over struikelde.

Dat weet ik omdat hij van mij is.

Ik heb hem gekocht toen ik zeventien was, waarschijnlijk met het geld van verschillende verjaardagen en Kerstmis, of misschien zelfs van mijn eerste salaris. Hij kostte iets minder dan vijftig pond, afgeprijsd van tachtig, en ik weet eigenlijk niet meer waarom ik hem zo graag wilde hebben. Het kleine gegraveerde blaadje dat eraan bungelt is leuk, maar niet bijzonder. Ik kan me niet goed herinneren wie ik op die leeftijd was, omdat er sindsdien zoveel is gebeurd. Ik heb de ketting maandenlang elke dag gedragen, misschien zelfs een jaar, tot hij op een dag weg was. Ik dacht dat ik hem voordat ik ging slapen op mijn nachtkastje had gelegd, maar daar was hij de volgende ochtend niet meer. Ik heb

erachter gekeken en onder het bed. Ik heb onder mijn kussen gezocht en tussen het beddengoed. Mam en pap hadden hem geen van beiden gezien, waardoor ik me begon af te vragen of ik hem wel echt op mijn nachtkastje had gelegd. Misschien was ik hem overdag al verloren.

Nu ik hem al die jaren later in de doos terugvind, tussen mams spullen, heb ik het antwoord. Ik was hem niet kwijtgeraakt, en misschien heb ik dat al die tijd al vermoed.

Mam had hem gestolen.

Want dat is het andere ding met haar verdwijning. Het was niet helemáál ongewoon. Mijn moeder deed onverwachte dingen – zoals stelen van haar eigen dochter.

Ik wrijf met mijn duim over het blaadje en overweeg om de ketting om te doen, maar ik zie ervan af en stop hem in mijn tas. Hij is niet langer een symbool van mijn jeugd en dat eerste salaris, maar van mams duistere kant.

Tijdens het uitzoeken en herinneringen ophalen heeft de tape steeds doorgespeeld, maar ineens realiseer ik me dat ik mams stem weer hoor. De oudere mam, niet de moeder die me het alfabet probeerde te leren.

‘...denk dat ik me daar zorgen om maak. Ik wil niet dat Eve erbij betrokken raakt. Maar ik kan het ook niet voor me houden, wat waarschijnlijk de reden is waarom ik dit nu opneem. Ik moet het kwijt, ook al luistert er niemand. Ook al ben ik al dood. Ik zeg steeds tegen mezelf dat het niet echt is, maar als je hiernaar luistert, dan is de reden voor dit alles dat ik weet wie de Oorbeldoordenaar is.’

JANINE

Fragment uit *De Oorbeldoordenaar* van Vivian Mallory, © 2015.

Het houten terras is zacht van de regen, alsof je over het oppervlak van een trampoline loopt. Ik loop en stuit naar de bank, waar een man opstaat om mijn hand te schudden. Het weelderige groen van het veld strekt zich uit tot een hek in de verte, waar een vrouw in een enkellange jas wordt voortgesleurd door een stel smerige grijze collies.

De man en ik gaan op het bankje zitten en kijken naar de hondeuittater terwijl de regen zachtjes op het dak boven ons tikt.

‘Het is in de zomer heel anders,’ vertelt hij me. ‘Dan komen er hier hele gezinnen kijken. Het gaat niet echt om het cricket, het is meer een gemeenschap. Kinderen spelen langs de grenslijn en de moeders hebben soms een boek bij zich om te lezen. De vaders drinken een glas cider. Er is geen andere plek als deze.’

Ik vraag hem hoelang hij er al komt en de man staart even naar de horizon, waar een vrij nieuwe woonwijk staat: een en al rode bakstenen en dakramen.

‘Sinds mijn tiende of zo,’ zegt hij. ‘Ik heb Janine ontmoet toen we allebei een jaar of achttien waren. Ze werkte hier achter de bar...’

Zijn stem dwaalt af en ik kan het hem niet kwalijk nemen. De bar bevindt zich in het clubhuis achter ons.

‘Het ging allemaal vanzelf,’ zegt hij. ‘Na Janine’s eerste dienst hielp ik haar opruimen en hebben we tot twee uur ’s nachts zitten praten. Ik ben met haar mee naar huis gelopen en daarna deden we steeds meer samen. We gingen naar de film, of bowlen. Soms zaten we gewoon hier, op dit terras, en praatten we. Of we luister-

den naar de regen. Ik heb haar nooit mee uit gevraagd, niets van dat alles. We waren een stel en dat was dat.'

Harry Bailey en Janine woonden binnen een jaar samen; binnen drie jaar waren ze getrouwd. Ze hadden het erover om te sparen voor een vakantie naar Cyprus, en dan, uiteindelijk, kinderen. Het was een kleinsteds liefdesverhaal, ook al ambieerde Janine meer dan een baan achter de bar van een cricketclub.

'Dat was gewoon een zomerbaantje voor haar,' herinnert Harry zich. 'Ze studeerde nog, bedrijfswetenschappen, en kreeg daarna een baan bij een wervingsbureau. Dat heeft ze een poosje gedaan, in de tijd dat we naar onze flat verhuisden en gingen trouwen. Op zaterdag gingen we altijd naar het cricket, deels uit gewoonte, denk ik. Soms speelde ik mee, maar andere keren legden we een kleed op het gras en gingen in de zon liggen.'

Nu schijnt de zon niet in Sedingham. Het grijze waas strekt zich uit tot in de verte en de regen begint harder op het dak te kletteren. De hondenuitlater is allang verdwenen, en aan de andere kant van het veld ontstaan plassen water.

Harry schuift wat op de bank, staat op om zijn spijkerbroek goed te doen, gaat dan weer zitten en krabt op zijn hoofd. Hij is ruim 1 meter 80, een zachtaardige reus met grote handen en een vlotte manier van praten. Zo iemand die niet veel te zeggen heeft, maar wat hij zegt is waarschijnlijk het luisteren waard.

'Het was een drukke tijd geweest omdat we drie of vier maanden eerder waren getrouwd,' zegt Harry. 'Janine had net een nieuwe baan en het voelde alsof er heel veel tegelijk gebeurde.'

Ik vraag naar de nieuwe baan en Harry glimlacht met zijn lippen op elkaar. Er klinkt een zucht die onmogelijk te missen is. 'Het was eigenlijk hetzelfde werk, maar ze verdiende er iets meer. Ze wilde niet per se iets anders, maar haar oude baas gaf geen salarisverhogingen, dus ze dacht dat ze geen andere keus had. Ze probeerde zich op te werken. Ze kwam door de eerste week heen en genoot van de nieuwe mensen om haar heen. Ik geloof

dat het donderdagavond was toen ze tegen me zei dat wat van de meisjes vrijdag na het werk zouden gaan stappen. Ze vroeg of ik het goedvond als ze meeking, en natuurlijk vond ik dat goed. We lieten elkaar vrij. Ik ging uit met mijn vrienden, Janine met haar vriendinnen. Daar denk ik nog weleens aan.'

Die vrijdagochtend was de laatste keer dat Harry zijn vrouw zag. Dit was voor de tijd van de sms'jes, maar Janine stuurde hem om drie minuten voor vijf een e-mail vanaf haar werkcomputer waarin ze zei dat ze hem later zou zien. Ze logde uit en liep met haar collega's in vijf minuten naar de stad. Ze deden een paar pubs aan, dansten in een tent met de naam Reflex, en gingen rond elf uur op zoek naar taxi's.

Dat is waar dat deel van het verhaal eindigt. Een van haar nieuwe vriendinnen stapte op de hoek tegenover het stadspostkantoor in een taxi, en Janine liep verder naar de daadwerkelijke taxistandplaats, twee minuten verderop.

Alleen kwam Janine daar nooit aan.

Het was Harry die haar lichaam vier dagen later identificeerde, nadat ze uit het kanaal was gevist.

'Ze was het, maar toch ook niet,' zegt Harry, met overslaande stem. 'Voordat ik de kamer binnen liep, zei een van de agenten dat ik me schrap moest zetten, dat het niet zou zijn wat ik dacht. Ik weet nog dat ik het raar vond om zoiets te zeggen, omdat mijn vrouw vier dagen vermist was geweest en ik in een mortuarium was om haar lichaam te identificeren. Natuurlijk was ik daar niet klaar voor. Om te beginnen had ik nog nooit een dode gezien. Ik werd bijna boos op hem. Maar toen liep ik naar binnen en begreep wat hij bedoelde. Het was Janine, en ook weer niet. Haar huid had een grijzige kleur en delen van haar haar waren verdwenen. De man vroeg me of ze het was en ik moest me afwenden. Ik kan me niet eens herinneren of ik ja heb gezegd.'

Buiten de kamer, weg van Janine, stelde de agent de vraag die bepalend zou worden voor Harry's leven.

‘Ze wilden het met me hebben over Janine’s oorbellen,’ zegt Harry. ‘Dat was zo raar na alles wat ik had gezien, en de vier dagen ervoor. Ik was kapot en kon het aanvankelijk niet begrijpen. Ze wilden weten of het normaal was dat Janine met maar één oorbel de deur uitging. Het enige wat ik kon zeggen, was dat ik dacht van niet, maar het niet wist. Ik snapte toen niet wat het allemaal te betekenen had.’

Het duurde niet lang voor duidelijk werd waarom de politie daarin geïnteresseerd was. Vier maanden voordat Janine werd vermoord, was er een ander lijk geweest. De politie had geen motief kunnen vinden voor de moord, laat staan de moordenaar, maar werd in beslag genomen door het eigenaardige detail dat het slachtoffer slechts één oorbel droeg.

‘Ze vertelden me later dat ze dachten dat de moordenaar een van Janine’s oorbellen had meegenomen,’ zegt Harry. ‘Als een soort trofee. Het was eerder gebeurd, en ze waren bang dat de zaken verband met elkaar hielden. Bij die eerste moord kon het nog toeval zijn dat ze maar één oorbel had, maar nu het er twee waren, ontstond er ineens een patroon.’

Zo zou je het kunnen omschrijven. Van één slachtoffer dat onder mysterieuze, onopgeloste omstandigheden om het leven was gebracht, waren er ineens twee. En niet alleen dat, er was ook een visitekaartje achtergelaten in de vorm van die ontbrekende oorbellen.

‘De eerste keer dat iemand tegen me over een “seriemoordenaar” sprak was een dag of twee nadat ik Janine had geïdentificeerd,’ zegt Harry. Hij is tijdens het praten ineengekrompen, drukt zijn knieën tegen zijn borst, met zijn grote voeten op de rand van de bank. Ik moet dichterbij hem toe leunen om te kunnen verstaan wat hij zegt; het harde gekletter van de regen overstemt bijna zijn kalme stem.

‘Het ding is, toen iemand eenmaal “Oorbelmoordenaar” had gezegd, was dat het. Janine was niet langer een persoon, ze werd

“het tweede slachtoffer”. Ik probeerde er niet te veel over te lezen, ernaar te luisteren, maar er was geen ontkomen aan. Mensen gebruikten haar naam niet, spraken niet over wie ze was. Ze was alleen nog “het tweede slachtoffer”, of “nummer twee van een reeks”... Het voelde alsof het een wedstrijd was, hoeveel kon hij er vermoorden? Ze werden nummers, geen namen, en daar kon ik maar moeilijk mee omgaan. Zelfs nu nog gebeurt het soms dat ze slachtoffers nummeren alsof het een ranglijst is.’

Harry zegt dat hij om deze reden twijfelde of hij wel met me wilde praten, en dat kan ik hem moeilijk kwalijk nemen. Bij elke serie-moordenaar lijkt een soort zieke verheerlijking plaats te vinden. De obsessie van de samenleving is zowel genotvol als morbide. Het zou verkeerd zijn om te doen alsof ik daarboven sta, gezien het bestaan van dit boek. Dat geef ik ook toe aan Harry, terwijl ik er tegelijk op aandring dat ik vooral het verhaal van de slachtoffers wil vertellen. Hij heeft gelijk dat ze grotendeels zijn vergeten in het hele gebeuren. Ze hebben namen, en Janine Bailey verdient het om te worden herinnerd.

‘Het is niet zo dat ik per se verder wilde met mijn leven,’ zegt Harry rustig. ‘Maar dit heeft mij ook getekend. Ik probeer mezelf niet als slachtoffer te gedragen, maar ik ben het wel. Vier of vijf jaar nadat het was gebeurd ging ik op een date, en ik vond dat ik eerlijk moest zijn. Ik vertelde haar dat mijn overleden vrouw een slachtoffer was van de Oorbeldmoordenaar en ze staaarde me alleen maar aan. We zijn daarna niet meer uit geweest, en dat neem ik haar niet echt kwalijk. Het is jaren geleden, maar ik zal altijd de man zijn wiens vrouw is vermoord. Ik wil dat mensen Janine’s naam kennen en zich haar herinneren, maar dit is zoveel groter dan dat. Al die mensen in al die jaren. Ik heb het geluk dat ik er nog ben, maar het maakt deel uit van alles wat ik ben en alles wat ik ooit zal zijn. Ik heb nog steeds contact met Janine’s ouders en zij hebben nooit antwoorden gekregen. Er zijn zoveel mensen die achterblijven met grote, onbeantwoorde vragen, want niemand

van ons weet wat er is gebeurd, of waarom.'

Harry zet zijn voeten weer op de grond en wrijft over zijn voorhoofd. We zitten even zwijgend naast elkaar voordat hij een hoofdbeweging naar achteren maakt en vraagt of ik koffie wil. Hij heeft een sleutel van het clubhuis, dus we gaan naar binnen. Er hangt een landelijke, enigszins verwaarloosde sfeer, maar het heeft ook een bepaalde charme. Aan de wanden hangen foto's van cricketteams uit voorbije jaren en decennia. Jonge mannen – en in één geval jonge vrouwen – met nog een heel leven voor zich.

Negentien jaar geleden was hier nog een persoon die op deze foto's had kunnen staan.

Janine Bailey is geen nummer.

Ze was tweeëntwintig jaar oud, had een heel leven voor zich, en ze verdient het dat haar naam wordt herinnerd.

Eerste druk juni 2026

Oorspronkelijke titel *The Tapes*

Oorspronkelijke uitgever Bookouture, an imprint of Storyfire Ltd.

Copyright © Kerry Wilkinson, 2025

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp Het Omslag Atelier, naar een ontwerp van Lisa Brewster / The Brewster Project

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 8493 2

ISBN e-book 978 90 261 8494 9

ISBN luisterboek 978 90 261 8495 6

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.